

A Három Molnár Fiú

Ez a kép az én lakásomon készült 1965-ben, de már nem tudnám megmondani, hogy milyen alkalomból. Balról jobbra: az öcsém, Péter, én és a másik öcsém, Jancsi. Thomas: A háború után folytattam a gimnáziumot, ahol kapcsolatba kerültem a Somérral [lásd: Hasomér Hacaír Magyarországon]. Megmondom őszintén, nem nagyon érdekelt. Csak azért jártam oda, mert elegendő volt ebből, és disszidálni akartam. Akkor voltam hetedik gimnazista. Kérdezték, hogy akarok-e menni Izraelbe. A szüleim azt akarták, hogy Ausztráliába menjek, de azt válaszoltam, hogy akarok, és azt gondoltam, ha kimegyek, majd eldöntöm, hova megyek. Amikor megkaptam a hírt, hogy a szüleim lebuktak, a Reich Jancsi küldött nekem vízumot. Vállalnia kellett, hogy őhöz megyek Ausztráliába. Peter: Attól kezdve, hogy Tamás disszidált, a családban az volt az egyetlen téma, hogy mikor megyünk utána. 1949-ben volt egy sikertelen kísérletünk. A második disszidálás úgy történt, hogy az apám 1950-ben összejött egy Davidovics nevű emberrel, aki embercsempészetrel foglalkozott. Davidovics azt mondta, hogy ez az utolsó útja, viszi a családját is. Erre apám azt mondta, hogyha a saját családját viszi, akkor száz százalékgig megbízik benne. Egy napon jött egy fedett teherautó, ilyen szekrényes, volt benne tizenöt-tizenhat ember, és elindultunk. Davidovics családja is fent volt. Ez egy ávós teherautó volt hamis papírokkal. A városon kívül Davidovics átöltözött egyenruhába, és mentünk a határ felé. Útközben többször megállítottak, de minden igazoláson átmentünk. A gyerekek altatót kaptak, hogy csend legyen. Eljutottunk a határra, ott is volt egy igazoltatás, azon is átmentünk, és mentünk tovább a senki földje felé. Valahonnan két géppuskás határőr észrevette, elkezdtek rohanni a kocsi felé, és elé akartak állni. Davidovics nem állt meg, erre löni kezdtek. Davidovics rálépett a gázra, és majdnem elütötte a két határőrt, csak hogy a senki földjén sár volt, az autó egyhelyben állt, mert a nagy gázadástól a kerekei pörögtek. Davidovics megijedt, kiugrott a teherautóból, és ott rögtön agyonlőtték. Egy darabig csend volt, aztán jöttek autók, és elvittek minket Rajkára, ahol egy egész kicsi rendőrség volt. Ott szétválasztották a felnőtteket és a gyerekeket. Utána elvittek Csornára. Csornáról felhívták Köves Kálmánt, hogy jöjjön el Jancsiért, aki akkor öt éves volt. Én tizenhárom éves voltam, engem nem engedtek ki. Onnan elkerültünk a győri börtönbe. Ott voltam hat hétig tizennyolc kiskorú bűnözővel összezárva, továbbra is elválasztva a szüleimtől. Innen Kistarcsára vittek minket. A szüleimet is, de továbbra sem tudtam beszélni velük. Kistarcsán egy darabig egy

cellában voltam egy agent provocateurrel, és utána betettek az apámékhoz. Aztán eljött a szüleim tárgyalásának az ideje, és engem egyszer csak hazaengedtek. Az apám kapott 4 év 8 hónapot, az anyám 3 év 8 hónapot. Ezalatt Jancsi öcsém bekerült a zsidó árvaházba. Én Köveséknél laktam a Semmelweis utca 17. III. emelet 2-ben. Kálmán bácsi apám helyett apám volt, Gabi néni anyám helyett anyám. 1956-ban a szüleimnek és az öcsémnek megvolt az útlevelük, és volt vízumuk Ausztráliába. Nekem nem volt semmim, mert én katonaköteles korban voltam. Nem is adtuk be a kérelmet, mert az csak rosszat tett volna a többieknek. November 23-án fölvettem a kis pufajkámat, zsebre vágtam egy vasfűrész, mert egy filmben láttam, hogy valaki fűrészszel vágta ki magát a vagonból. A Keleti pályaudvarról indultunk, a kalauz ott állt a vonat előtt, és azt kiabálta, hogy disszidensek, beszállás. Bécsből felhívtam a szüleimet telefonon. Másnap a szüleim felültek a vonatra a rendes útlevelükkel, és kijöttek. Ott voltunk három-négy hétig, akkor a szüleim elindultak. Nekik már megvolt a hajójegyük, amit Tamás küldött, nekem viszont még nem voltak meg a papírjaim. Elmentem az ausztrál követségre, kértem letelepedési engedélyt, és egy hét alatt megkaptam.